

ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ

ΔΕΛΤΙΟΝ ΕΙΔΗΣΕΩΝ

ΕΤΟΣ 49^ο – ΑΡΙΘ. 807

28 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 2018

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟ

- Λόγος Κατηχητήριος ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς2
- Ἡ εἰς Ἐπίσκοπον χειροτονία τοῦ Θεοφιλ. Ἐψηφισμένου Μητροπολίτου Σύμης κ. Χρυσοστόμου4
- Ἡ Κυριακή τῆς Ὁρθοδοξίας ἐν τοῖς Πατριαρχείοις8
- Ἐκδήλωσις τῆς Ἰμβριακῆς Ἐνώσεως Μακεδονίας-Θράκης καὶ τοῦ Φιλανθρωπικοῦ καὶ Μορφωτικοῦ Συλλόγου Ἰμβρίων ἐν τῇ Πόλει «Ὁ Ἰμβριος Οἰκουμενικός Πατριάρχης»14

ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΑ

- Ἡ Κυριακή τῆς Ὁρθοδοξίας εἰς τό Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων18

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΥΠΟ ΤΟΥ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΚΕΝΤΡΟΥ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΥ
TELÉGR. ORTHODOXIA-GENÈVE • TÉL. (022) 758 98 60 • FAX (022) 758 98 61 • 37, CHEMIN DE CHAMBÉSY, 1292 CHAMBÉSY-GENÈVE, SUISSE

Ἡ "Ἐπίσκεψις" ἐπιδιώκει τὰ ἐνημερώνη τῶς ἀναγνώστας τῆς περὶ τῆς ζωῆς τῶν Ἐκκλησιῶν. Δέν φέρει εὐθύνην διὰ τὰς ἀπόψεις τὰς ἐκφραζομένας εἰς τὰς δημοσιευόμενας εἰδήσεις. Ἐπιτρέπεται ἡ ἀναδημοσίευσις τοῦ περιεχομένου τοῦ Δελτίου μέ ἀπλῆν ἐνδείξιν τῆς προελεύσεως.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟ

- Λόγος Κατηχητήριος ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς

+ Β Α Ρ Θ Ο Λ Ο Μ Α Ι Ο Σ
ΕΛΕΘ ΘΕΟΥ
ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ - ΝΕΑΣ ΡΩΜΗΣ
ΚΑΙ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ
ΠΑΝΤΙ ΤΩ ΠΛΗΡΩΜΑΤΙ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ,
ΧΑΡΙΣ ΕΙΗ ΚΑΙ ΕΙΡΗΝΗ
ΠΑΡΑ ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΟΣ ΚΑΙ ΚΥΡΙΟΥ ΗΜΩΝ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ,
ΠΑΡ' ΗΜΩΝ ΔΕ ΕΥΧΗ, ΕΥΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΣΥΓΧΩΡΗΣΙΣ

Ὑμνον εὐχαριστίας ἀναπέμπομεν εἰς τόν ἐν Τριάδι Θεόν, τόν ἀξιόσαντα ἡμᾶς νά φθάσωμεν καί πάλιν εἰς τήν Ἁγίαν καί Μεγάλην Τεσσαρακοστήν, διά νά ἀγωνισθῶμεν τόν καλόν ἀγῶνα τῆς ἀσκήσεως, διά νά στραφῶμεν εἰς τό «ἐν, οὗ ἔστι χρεία» (πρβλ. Λουκ. ι´, 42).

Μέσα εἰς ἓνα ἀντιασκητικόν κόσμον, ἐνώπιον τοῦ συγχρόνου ἀπογιασμοῦ τῆς ζωῆς καί τῆς κυριαρχίας ἀτομοκεντρικῶν καί εὐδαιμονιστικῶν προτύπων, ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἐπιμένει εἰς τήν τεσσαρακονθήμερον περίοδον πνευματικῶν ἀγῶνων καί «πανσέπτου ἐγκρατείας» διά τά τέκνα αὐτῆς, ὡς προετοιμασίας διά τήν Ἁγίαν καί Μεγάλην Ἑβδομάδα, τά Πάθη καί τόν Σταυρόν τοῦ Χριστοῦ, διά νά καταστῶμεν θεωροί καί κοινωνοί τῆς ἐνδόξου Ἀναστάσεως Αὐτοῦ.

Κατά τήν Μεγάλην Τεσσαρακοστήν καλούμεθα νά βιώσωμεν βαθύτερα τήν δημιουργικήν καί σωστικήν Οἰκονομίαν τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ καί νά μετάσχωμεν ἐναργέστερα εἰς τήν ἐσχατολογικήν ἀναφοράν, κατεύθυνσιν καί ὄρμην τῆς ἐκκλησιαστικῆς καί πνευματικῆς ζωῆς. Συνειδητοποιοῦμεν τό τραγικόν ἀδιέξοδον τῆς αὐτοσωτηρικῆς ὑψηγορίας τοῦ Φαρισαίου, τῆς σκληροκαρδίας τοῦ πρεσβυτέρου υἱοῦ τῆς παραβολῆς τοῦ Ἀσώτου, τῆς ἀναλήτου ἀδιαφορίας διά τήν πείναν, τήν δίψαν, τήν γυμνότητα, τήν ἀσθένειαν, τήν ἐγκατάλειψιν τοῦ συνανθρώπου, συμφώνως πρός τήν εὐαγγελικήν διήγησιν περί τῆς μελλούσης κρίσεως. Προτρεπόμεθα νά μιμηθῶμεν τήν μετάνοιαν καί τήν ταπείνωσιν τοῦ τελώνου, τήν ἐπιστροφήν τοῦ ἀσώτου υἱοῦ εἰς τόν οἶκον τοῦ Πατρός καί τήν ἐμπιστοσύνην εἰς τήν Χάριν Του, τοὺς ποιοῦντας τό ἔλεος πρός τοὺς ἐνδεεῖς, τήν ζώην τῆς προσευχῆς τοῦ Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ, τήν ἀσκησιν τοῦ Ἰωάννου τοῦ Σιναΐτου καί τῆς Μαρίας τῆς Αἰγυπτίας, καί ἐνισχυόμενοι διά τῆς προσκυνήσεως τῶν ἱερῶν εἰκόνων καί τοῦ τιμίου Σταυ-

ροῦ, νά φθάσωμεν εἰς προσωπικήν συνάντησιν μέ τόν ἀναστάντα ἐκ τάφου ζωοδότην Χριστόν.

Κατά τήν εὐλογημένην αὐτήν περίοδον ἀποκαλύπτεται μέ ἰδιαιτέραν ἔμφασιν ὁ κοινοτικός καί κοινωνικός χαρακτήρ τῆς πνευματικῆς ζωῆς. Δέν εἴμεθα μόνοι, δέν ἰστάμεθα μόνοι ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. Δέν εἴμεθα ἄθροισμα ἀτόμων, ἀλλά κοινωνία προσώπων, διά τά ὁποῖα «εἶναι» σημαίνει «συν-εἶναι». Ἡ ἄσκησις δέν εἶναι ἀτομικόν, ἀλλά ἐκκλησιαστικόν γεγονός καί κατόρθωμα, μετοχή τοῦ πιστοῦ εἰς τό μυστήριον καί τά μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας, ἀγών κατά τῆς φιλαυτίας, ἄσκησις τῆς φιλανθρωπίας, εὐχαριστιακή χρῆσις τῆς δημιουργίας, συμβολή εἰς τήν μεταμόρφωσιν τοῦ κόσμου. Εἶναι κοινή ἐλευθερία, κοινή ἀρετή, κοινόν ἀγαθόν, κοινή ὑπακοή εἰς τόν κανόνα τῆς Ἐκκλησίας. Δέν νηστεύομεν ὅπως ἀτομικῶς ἐπιθυμοῦμεν, ἀλλά ὅπως ὀρίζει ἡ Ἐκκλησία. Ἡ ἀσκητική μας προσπάθεια λειτουργεῖται ἐν τῷ πλαισίῳ τῶν σχέσεων μας μέ τά ἄλλα μέλη τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ σώματος, ὡς μετοχή εἰς τά γεγονότα καί τά δρώμενα, τά ὁποῖα συγκροτοῦν τήν Ἐκκλησίαν ὡς κοινότητα ζωῆς, ὡς «ἀληθεύειν ἐν ἀγάπῃ» (πρβλ. Ἐφεσ. δ', 15). Ἡ ὀρθόδοξος πνευματικότης εἶναι ἀρρήκτως συνδεδεμένη μέ τήν μετοχήν εἰς τήν ὅλην λειτουργίαν τῆς ζωῆς τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία κορυφοῦται εἰς τήν Θεῖαν Εὐχαριστίαν, εἶναι εὐσέβεια ἐκκλησιοτραφῆς καί ἐκκλησιοδιάστατος.

Τό στάδιον τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς δέν εἶναι περίοδος θρησκευογενῶν ψυχικῶν ἐξάρσεων καί ἐπιφανειακῶν συγκινήσεων. Ἡ πνευματικότης, ἐξ ἐπόψεως Ὀρθοδόξου, δέν σημαίνει στροφήν πρός τό πνεῦμα καί τήν ψυχήν, ἡ ὁποία τρέφεται ἀπό μίαν δυϊστικήν ὑποτίμησιν τῆς ὕλης καί τοῦ σώματος. Πνευματικότης εἶναι ὁ διαποτισμός ὀλοκλήρου τῆς ὑπάρξεώς μας, τοῦ πνεύματος, τοῦ νοός καί τῆς βουλήσεως, τῆς ψυχῆς καί τοῦ σώματός μας, ὀλοκλήρου τῆς ζωῆς μας, ἀπό τό Ἅγιον Πνεῦμα, τό ὁποῖον εἶναι πνεῦμα κοινωνίας. Πνευματικότης σημαίνει, κατά ταῦτα, ἐκκλησιαστικοποίησιν τῆς ζωῆς μας, ζωήν ἐμπνεομένην καί κατευθυνομένην ἀπό τόν Παράκλητον, πραγματικήν πνευματοφορίαν, ἡ ὁποία προϋποθέτει τήν ἰδικήν μας ἐλευθέραν συνεργίαν, τήν μετοχήν εἰς τήν μυστηριακήν ζωήν τῆς Ἐκκλησίας καί ἔνθεον βιοτήν.

Τιμώτατοι ἀδελφοί καί τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

Δέν ὑπάρχει γνησία καί ταυτοχρόνως ἄκαρπος πνευματικότης. Ὁ ἀγαπῶν ἀληθῶς τόν Θεόν, ἀγαπᾷ καί τόν πλησίον καί τόν μακράν, καί ὀλοκληρον τήν κτίσιν. Αὐτή ἡ «οὐδέποτε ἐκπίπτουσα» (πρβλ. Α' Κορ. ιγ', 8) θυσιαστική ἀγάπη εἶναι εὐχαριστιακή πρᾶξις, πλήρωμα ζωῆς ἐνταῦθα, πρόγευσις καί ἀλήθεια τῶν ἐσχάτων. Ἡ Ὀρθόδοξος ἡμῶν πίστις εἶναι πηγὴ ἀνεξαντλήτου δυναμισμού, ἰκανώσεως πρός ἀγῶνας πνευματικούς, φιλόθεον καί

φιλόανθρωπον δρᾶσιν, δαψιλῆ καρποφορίαν ἐν τῷ κόσμῳ ἐπ' ἀγαθῷ. Πίστις καὶ ἀγάπη ἀποτελοῦν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἐνιαίαν καὶ ἀδιάσπαστον ἐμπειρίαν ζωῆς. Ἡ ἐν τῇ ἀγιοπνευματικῇ κοινωνίᾳ τῆς Ἐκκλησίας βίωσις τῆς ἀσκήσεως, τῆς νηστείας καὶ τῆς φιλανθρωπίας ἀποτελεῖ φραγμὸν εἰς τὴν θρησκευοποίησησιν καὶ τὴν μετατροπὴν τῆς ἐκκλησιογενεοῦς εὐσεβείας εἰς ἄγονον ἐσωστρέφειαν καὶ εἰς ἀτομικὸν ἐπίτευγμα.

Τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ πνέει ἀδιαλείπτως ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, ὁ Θεὸς εἶναι αἰεὶ «μεθ' ἡμῶν» - μαζί μας. Κατὰ τὰς ἀγίας ἡμέρας τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς καλούμεθα νὰ ἐντείνωμεν τὸν ἀσκητικὸν ἀγῶνα κατὰ τοῦ ἐγωτικοῦ φρονήματος, «τῇ προσευχῇ προσκαρτεροῦντες» (Ρωμ. ιβ', 12), «ἐν ταπεινοφροσύνῃ διάγοντες καὶ ποιοῦντες ἔλεος» (Ἀββᾶς Ποιμὴν), ζῶντες φιλοκαλικῶς καὶ οἰκτιρμόνως, συγχωροῦντες ἀλλήλους καὶ ἀσκοῦντες τὴν εἰς ἀλλήλους ἀγάπην, δοξολογοῦντες τὸν ἀγαθοδότην Θεόν καὶ εὐχαριστοῦντες διὰ τὰς πλουσίας Αὐτοῦ δωρεάς. «Ἰδού νῦν καιρὸς εὐπρόσδεκτος, ἰδού νῦν ἡμέρα σωτηρίας» (Β' Κορ. στ', 2).

Ἐπὶ δέ τούτοις, ἐπικαλούμενοι τὴν ἄνωθεν ἐνίσχυσιν διὰ νὰ ὑποδεχθῶμεν ἅπαντες, πόθῳ ζέοντι καὶ εὐφροσύνως, τὴν Ἁγίαν καὶ Μεγάλην Τεσσαρακοστήν καὶ εὐχόμενοι «εὐδρομον τό τῆς νηστείας στάδιον», ἀπονέμομεν εἰς τοὺς τιμιωτάτους ἐν Χριστῷ ἀδελφούς καὶ τὰ ἀνά τὴν οἰκουμένην προσφιλῆ τέκνα τῆς Ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας τὴν Πατριαρχικὴν ἡμῶν εὐλογίαν.

Ἁγία καὶ Μεγάλη Τεσσαρακοστή ,βιη'

† Ὁ Κωνσταντινουπόλεως Βαρθολομαῖος
διάπυρος πρὸς Θεὸν εὐχέτης πάντων ὑμῶν

• Ἡ εἰς Ἐπίσκοπον χειροτονία τοῦ Θεοφιλ. Ἐψηφισμένου Μητροπολίτου Σύμης κ. Χρυσοστόμου

Συνῆλθεν, ὑπὸ τὴν προεδρίαν τῆς Α.Θ. Παναγιότητος, ἡ Ἁγία καὶ Ἱερά Σύνοδος εἰς τὴν τακτικὴν συνεδρίαν αὐτῆς σήμερον, Τετάρτην, 7^{ην} Φεβρουαρίου 2018, πρὸς ἐξέτασιν τῶν ἐν τῇ ἡμερησίᾳ διατάξει ἀναγεγραμμένων θεμάτων.

Κατὰ τὴν συνεδρίαν ταύτην, προτάσει τῆς Α.Θ. Παναγιότητος, τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ.κ. Βαρθολομαίου, ψήφων κανονικῶν γενομένων ὑπὸ τῆς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου ἐν τῷ Πανσέπτῳ Πατριαρχικῷ Ναῶ ἐξε-

λέγησαν παμψηφεί ὁ Πανοσιολ. Ἀρχιμανδρίτης κ. Χρυσόστομος Πίτσης, Πρωτοσύγκελλος τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Κώου καί Νισύρου, Μητροπολίτης Σύμης, καί ὁ Πανοσιολ. Ἀρχιμανδρίτης κ. Ναθαναήλ Συμεωνίδης, κληρικός τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς, Μητροπολίτης Σικάγου.

Ἐν χαρμοσύνῳ ἀτμοσφαίρᾳ καί ἐν πληθούσῃ Ἐκκλησίᾳ, τήν Κυριακὴν τῆς Ἀπόκρεω, 11^ῃ Φεβρουαρίου, ἡ Α.Θ. Παναγιότης ὁ Οἰκουμενικός Πατριάρχης κ.κ. Βαρθολομαῖος, προέστη τῆς Θείας Λειτουργίας ἐν τῷ Π. Πατριαρχικῷ Ναῶ καθ ἣν ἐτέλεσε τήν εἰς Ἀρχιερέα χειροτονίαν τοῦ Θεοφιλ. Ἐψηφισμένου Μητροπολίτου Σύμης κ. Χρυσοστόμου, Πρωτοσυγκέλλου μέχρι τοῦδε τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Κώου καί Νισύρου, συλλειτουργούντων Αὐτῷ τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Σεβαστείας κ. Δημητρίου, Ρόδου κ. Κυρίλλου, Κώου καί Νισύρου κ. Ναθαναήλ, Καλλιουπόλεως καί Μαδύτου κ. Στεφάνου, Προύσης κ. Ἐλπιδοφόρου καί Ἱεραπύτνης καί Σητείας κ. Κυρίλλου.

Παρέστησαν συμπροσευχόμενοι ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Φιλαδελφείας κ. Μελίτων, οἱ Θεοφιλ. Ἐπίσκοποι Ἀλικαρνασσοῦ κ. Ἀδριανός καί Ἐρυθρῶν κ. Κύριλλος, Κληρικοί ἐκ τῶν Ἱερῶν Μητροπόλεων Ρόδου, Κώου καί Νισύρου καί Σύμης, ὁ Ἐξοχ. Πρέσβυς κ. Εὐάγγελος Σέκερης, Γεν. Πρόξενος τῆς Ἑλλάδος ἐν τῇ Πόλει, ὁ ἐντιμ. κ. Βασίλειος Πίτσης, ἀψάδελφος τοῦ νέου Ἱεράρχου, μετὰ τῆς οἰκογενείας αὐτοῦ, καί προσκυνηταί ἐκ Κώου καί Σύμης.

Πρὸ τῆς Χειροτονίας προσεφώνησε τόν Θεοφιλ. Ἐψηφισμένον ὁ Παναγιώτατος ἐξάρας τήν ἀφωσιωμένην καί καρποφόρον διακονίαν αὐτοῦ ἀπὸ διαφόρων θέσεων ἐν τῇ νήσῳ τοῦ Ἰπποκράτους, τῇ ἐριβώλακι Κῶ, ἀναφερθεὶς δέ καί εἰς τήν ἀκριτικὴν Ἐπαρχίαν τοῦ Θρόνου ἣν καλεῖται νά ποιμάνῃ ἀπὸ τῆς σήμερον ὁ νέος Ἀρχιερεύς, εἰς διαδοχὴν τοῦ μακαρία τῇ λήξει γενομένου ἀειμνήστου Μητροπολίτου κυροῦ Χρυσοστόμου (Δημητριάδου) τοῦ Ἰμβρίου. Ὁ Πατριάρχης, ἀπευθυνόμενος διὰ νοουθετηρίων καί παραινετικῶν λόγων πρὸς τόν νεοχειροτονηθέντα Μητροπολίτην, ὑπεγράμμισεν ὅπως ἰδιαίτερως τό γεγονός ὅτι οὗτος καθίσταται πλέον Ἱεράρχης τῆς Ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία εἶναι κληρονόμος τιμιωτάτων παραδόσεων καί φρουρός τῆς πνευματικῆς παρακαταθήκης τοῦ Γένους, ἐξ ἑτέρου δέ ἐτόνισεν ὅτι ἡ ἀρχιερατικὴ διακονία τοῦ τελευταίου, εἰς ὅλας τὰς ἐκφάνσεις της, ὀφείλει νά συμβάλλῃ εἰς τήν σύσφιγξιν τῶν δεσμῶν τοῦ ποιμνίου του, καί τοῦ Δωδεκανησιακοῦ λαοῦ γενικώτερον, μέ τήν Μητέρα Ἐκκλησίαν τῆς Κωνσταντινουπόλεως, δεσμῶν ἀκαταλύτων, οἱ ὁποῖοι ἐσφυρηλατήθησαν κατὰ τήν διάρκειαν αἰῶνων πολλῶν, δεδομένου ὅτι οἱ ὀρθόδοξοι πιστοὶ τῆς Δωδεκανήσου ἐπεβίωσαν ὡς ὀρθόδοξοι χριστιανοί, ἐπειδὴ ἦσαν τέκνα τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ἐπειδὴ «ἦσαν ἐγκεντρισμένοι εἰς τήν καλλιέλαιον τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας», ἡ πίστις καί ἡ δύναμις τῆς παραδόσεως τῆς ὁποίας ἀπεδείχθησαν ἰσχυρότεροι τῶν ποικιλωνύμων ἀλλοτριωτικῶν πιέσεων, τὰς

ὁποίας ὑπέστησαν οὗτοι κατά τό πρῶτον ἡμισυ τοῦ παρελθόντος αἰῶνος. Ἡ προσφώνησις τῆς Α.Θ. Παναγιότης ἔχει ὡς ἑξῆς:

“Θεοφιλέστατε Ἐψηφισμένε Μητροπολίτα Σύμης κ. Χρυσόστομε, Ἱερώτατοι καί προσφιλέστατοι ἀδελφοί Ἀρχιερεῖς, Ἐξοχώτατε κύριε Γενικέ Πρόξενε τῆς Ἑλλάδος, Ἐντιμολογιώτατοι Ἄρχοντες, Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

Ἀγάλλεται σήμερον ἡ Ἁγία τοῦ Χριστοῦ Μεγάλη Ἐκκλησία ἐπί τῇ εἰς ἐπίσκοπον χειροτονία ἐνός ἀξίου κατά πάντα τέκνου αὐτῆς. Ἡ περί ἡμᾶς Ἁγία καί Ἱερά Σύνοδος, εἰσηγήσει τῆς ἡμετέρας Μετριότητος, σέ ἐξέλεξε, Θεοφιλέστατε, εἰς Ἐπίσκοπον καί Μητροπολίτην τῆς πρότριτα χηρευσάσης θεοφρουρήτου Ἱερᾶς Μητροπόλεως Σύμης, Τήλου, Χάλκης καί Καστελλορίζου, ἐκτιμήσασα τήν εὐορκον ἱερατικήν καί εὐρυτέραν σου ἐκκλησιαστικήν διακονίαν καί προσφοράν εἰς τήν Ἱεράν Μητρόπολιν Κώου καί Νισύρου καί ἐπιβραβεύσασα τήν ὑπακοήν καί τήν ἀφοσίωσίν σου εἰς τόν Οἰκουμενικόν Θρόνον τῆς Κωνσταντινουπόλεως.

Διαδέχεσαι τόν μακαριστόν Μητροπολίτην κυρόν Χρυσόστομον Δημητριάδην, ὁ ὁποῖος διηκόνησεν εὐόρκως ἐπί σχεδόν δεκατέσσαρα ἔτη τήν νεοσύστατον Μητρόπολιν Σύμης, ἀναδειχθείς ἀγαθός ποιμενάρχης καί ἀνύστακτος φύλαξ τῶν πανιέρων Προσκυνημάτων τῆς θεοσώστου ἐπαρχίας αὐτοῦ καί πρωτίστως τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Ἀρχαγγέλου Μιχαήλ τοῦ Πανορμίτου. Τό θεάρεστον ἔργον τοῦ προκατόχου σου καλεῖσαι νά συνεχίσῃς πρός οἰκοδομήν τῶν πιστῶν καί πρός δόξαν τοῦ ὑπεραγίου ὀνόματος τοῦ ἐν Τριάδι Θεοῦ. Ὁ λαός τῆς νησιωτικῆς κληρουχίας σου καί τῆς Δωδεκανήσου εὐρύτερον, ἤκουσε μετά χαρᾶς καί μεγάλης ἱκανοποιήσεως τήν ἐπαξίαν ἐκλογήν σου καί ἐτοιμάζεται νά σέ ὑποδεχθῇ μέ ἀγάπην καί τιμήν.

Εἶσαι σάρξ ἐκ τῆς σαρκός τῆς Δωδεκανήσου, γεννηθείς καί ἀνδρωθείς ἐν τῇ νήσῳ Κῶ, ὑπηρετήσας εὐδοκίμως ὡς ἱερεὺς καί Πρωτοσύγκελλος, ἐπί εἰκοσαετίαν ὅλην, ἐν τῇ γενετείρᾳ σου. Γνωρίζεις, Θεοφιλέστατε, ἐκ τοῦ σύνεγγυς τόν λαόν τῆς Δωδεκανήσου, τήν νοοτροπίαν, τάς εὐαισθησίας καί τάς ποιμαντικές ἀνάγκας αὐτοῦ. Καλεῖσαι νά ἀξιοποιήσῃς εἰς τό ἑξῆς ὡς Ἀρχιερεὺς ὅλα ὅσα ἐδιδάχθης καί ἐβίωσες εἰς τό Ἅγιον Ὄρος, ὡς μαθητῆς τῆς Ἀθωνιάδος καί ὡς μοναχός. Εἰς τό ἀγιώνυμον Ὄρος ἔλαβες τήν μοναχικήν κουράν ἀπό τόν Ὀσιολογιώτατον Ἡγούμενον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Σταυρονικήτα π. Βασίλειον Γοντικάκην καί ἐχειροτονήθης εἰς διάκονον καί εἰς πρεσβύτερον ἀπό δύο Χαλκίτας ἀδελφούς Ἀρχιερεῖς, τόν ἅγιον Ροδοστόλου καί τόν ἅγιον Σεβαστείας. Εἶσαι φορεὺς τῆς Ἀθωνικῆς πνευματικότητος καί τοῦ ἐνθέου ἀσκητικοῦ φρονήματος τῆς αὐθυπερβάσεως καί τῆς αὐτοπροσφορᾶς, τῆς ταπεινοφροσύνης καί τῆς ὀλοκληρωτικῆς ἀφιερώσεως εἰς τόν Χριστόν καί τό

ἅγιον θέλημά Του, ἀπό τὰ ὅποια θά ἀντλήῃς δύναμιν καί ἔμπνευσιν εἰς τήν μαρτυρίαν καί τήν φιλόανθρωπον διακονίαν σου μέσα εἰς τήν σύγχρονον ἐκκοσμικευμένην κοινωνίαν. Καλεῖσαι νά φωτίζης τάς καρδίας καί νά κερδίζης τάς ψυχάς τῶν ἀνθρώπων, τῶν ἐν ἡλικίᾳ καί τῶν νέων, τῶν ἀπλῶν καί τῶν ἐν ἐξουσίαις, καλλιεργῶν εἰς αὐτούς τόν «ἄριστον πόθον» τῆς κατ' Ἀλήθειαν ζωῆς.

Ἡ πνευματικότης σου, ἡ ὠριμότης, ἡ σεμνότης, ἡ εὐλάβεια, ὁ ἔνθεος ζῆλος καί ἡ κατὰ Χριστόν παιδεία σου ἀποτελοῦν ἐγγύησιν διά μίαν θεοφιλῆ ποιμαντορίαν, ὡς «τοῦ κοινοῦ τῆς Ἐκκλησίας τήν προστασίαν ἐγχειρισμένος», κατὰ τόν Ἱερόν Χρυσόστομον (PG 62, 670). Θά διακονῆς τό ἐμπεπιστευμένον εἰς σέ χριστεπώνυμον πλήρωμα, εὐλογούμενος καί κρατυνόμενος ἀπό τήν χάριν τοῦ Ἀρχαγγέλου Μιχαήλ τοῦ Πανορμίτου καί τήν θαυματουργικήν δύναμιν τῆς ἀποτεθησαυρισμένης καί προσκυνουμένης εἰς τήν «ἐκτισμένην κάτωθι ὑψηλῶν καί ἀπορρώγων βράχων» Ἱεράν Μονήν, σεπτῆς εἰκόνας του, τοῦ πολιούχου τῆς Σύμης καί προστάτου τῆς Δωδεκανήσου, τιμωμένου μεγάλως εἰς ὀλόκληρον τόν Ὀρθόδοξον κόσμον.

Συμφώνως πρός τήν εὐχαριστιακὴν ἐκκλησιολογίαν, ἡ ταυτότης τοῦ ἐπι-σκόπου εἶναι ἀρρήκτως συνυφασμένη μέ τήν ιδιότητά του ὡς προεστῶτος τῆς εὐχαριστιακῆς συνάξεως, ἡ ὅποια ἀποτελεῖ τόν πυρῆνα τῆς ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς. Τό ἀγιαστικόν, τό ποιμαντικόν, τό διδακτικόν καί τό διοικητικόν ἔργον τοῦ ἐπισκόπου εἶναι προέκτασις τῆς Θείας Εὐχαριστίας, ὡς λειτουργία μετὰ τήν Λειτουργίαν, ὡς λειτουργική διακονία. Ἡ Ἐκκλησία εἶναι διακονική ὡς εὐχαριστιακή, καί ὅλη ἡ ζωὴ τῆς εἶναι σύνοψις τῆς σωστικῆς οἰκονομίας τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ καί πρόγευσις τῆς Βασιλείας τῶν Ἐσχάτων. Μετέχοντες εἰς τό μυστήριον καί τὰ μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας, καθιστάμεθα «εὐχαριστιακοὶ συνδαιτυμόνες» τοῦ Χριστοῦ εἰς τό ἐσχατολογικόν Δεῖπνον, «κοινωνοὶ τῆς μελλούσης ἀποκαλύπτεσθαι δόξης» (πρβλ. Α΄ Πέτρ. ε΄, 1).

Ἀμέσως μετὰ τήν τέλεσιν τῆς χειροτονίας θά ἀναγνωσθῆ ἡ συγκλονιστικὴ εὐαγγελικὴ περικοπὴ τῆς μελλούσης Κρίσεως. Θά ἀκούσωμεν ὅτι θά κριθῶμεν ἐκ τῆς στάσεως ἡμῶν ἀπέναντι εἰς τόν πεινῶντα, τόν διψῶντα, τόν ξένον, τόν γυμνόν, τόν ἀσθενῆ, τόν ἐν φυλακῇ. Ὁ Χριστός καλεῖ ὅλους ἡμᾶς νά ἀγαπῶμεν, νά γινώμεθα «πλησίον» πρός αὐτόν ὁ ὅποιος ἔχει ἀνάγκην βοήθειας. «Ὁλος ὁ νόμος καί οἱ προφήται» κρέμανται «ἐν ταῖς δυσὶν ἐντολαῖς»: ἐν τῇ «πρώτῃ καί μεγάλη» ἐντολῇ τῆς ἀγάπης πρός τόν Θεόν καί τῇ «δευτέρᾳ, ὁμοίᾳ αὐτῇ» ἐντολῇ τῆς ἀγάπης πρός τόν πλησίον (πρβλ. Ματθ. κβ΄, 37-40).

Θά λάβῃς, Θεοφιλέστατε, διά τῶν χειρῶν τῆς ἡμῶν Μετριότητος καί τῶν συλλειτουργῶν ἀγίων Ἀρχιερέων τήν χάριν τῆς ἀρχιερωσύνης καί θά καταστῆς ἐπίσκοπος τῆς Ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Μεγάλῃς Ἐκκλησίας, ἡ ὅποια

εἶναι κληρονόμος τιμιωτάτων παραδόσεων καί φρουρός τῆς πνευματικῆς παρακαταθήκης τοῦ Γένους. Ἡ ἀρχιερατική σου διακονία, εἰς ὅλας τάς ἐκφάνσεις της, ὀφείλει νά συμβάλλῃ εἰς τήν σύσφιγξιν τῶν δεσμῶν τοῦ ποιμνίου σου, καί τοῦ Δωδεκανησιακοῦ λαοῦ γενικώτερον, μέ τήν Μητέρα Ἐκκλησίαν τῆς Κωνσταντινουπόλεως, δεσμῶν ἀκαταλύτων, οἱ ὅποιοι ἐσφυρηλατήθησαν κατά τήν διάρκειαν αἰώνων πολλῶν. Γνωρίζουν καλῶς οἱ ὀρθόδοξοι πιστοί τῆς Δωδεκανήσου, ὅτι ἐπεβίωσαν ὡς ὀρθόδοξοι χριστιανοί, ἐπειδή ἦσαν τέκνα τοῦ Οἴκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ἐπειδή «ἦσαν ἐγκεντρισμένοι εἰς τήν καλλιέλαιον τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας», ἡ πίστις καί ἡ δύναμις τῆς παραδόσεως τῆς ὁποίας ἀπεδείχθησαν ἰσχυρότεραι τῶν ποικιλωνύμων ἀλλοτριωτικῶν πίεσεων, τάς ὁποίας ὑπέστησαν κατά τό πρῶτον ἡμισυ τοῦ παρελθόντος αἰῶνος. Καί σήμερον, ἡ Μήτηρ Ἐκκλησία σεμνύνεται διά τάς πέντε Μητροπόλεις αὐτῆς ἐν Δωδεκανήσῳ καί διά τήν Πατριαρχικήν Ἐξαρχίαν Πάτμου, καί μεριμνᾷ στοργικῶς καί ἀδιαλείπτως διά τήν εὐστάθειαν αὐτῶν.

Καί νῦν πρόσελθε! Σέ προσκαλοῦμεν μέ τούς ἐντυπωσιακοὺς λόγους τοῦ μακαριστοῦ Γέροντος ἡμῶν Μητροπολίτου Χαλκηδόνης Μελίτωνος: «Βλέπεις, ὑπερθεν τοῦ Συνθρόνου ὑπάρχει ἡ ἀκοίμητος κανδήλα. Αὐτή, τήν ὁποίαν ἐφύλαξαν λάμπουσαν οἱ πατέρες μας. Αὐτή, τήν ὁποίαν φυλάττομεν ἡμεῖς. Αὐτή, τήν ὁποίαν θά φυλάξουν καί τά τέκνα μας. Λάβε ἀπό τό φῶς της τό ἀκοίμητον καί μετάγγισον αὐτό εἰς τάς ψυχάς τοῦ ποιμνίου σου». Εἴσελθε, τέκνον ἐν Κυρίῳ λίαν ἀγαπητόν, εἰς τήν χαράν τοῦ Κυρίου σου, διά νά λάβῃς ἀπό τό πανσθενουργόν Παράκλητον Πνεῦμα τήν χάριν καί τό χάρισμα τοῦ Ἐπισκόπου τῆς Ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας. Πρόσελθε μετά φόβου Θεοῦ, πίστεως καί ἀγάπης»

Ἄντεφώνησεν ὁ χειροτονούμενος ἐκφράσας τά διακατέχοντα αὐτόν αἰσθήματα εὐγνωμοσύνης καί σεβασμοῦ πρὸς τό σεπτόν πρόσωπον τοῦ Πατριάρχου καί τῶν Σεβασμιωτάτων μελῶν τῆς Ἁγίας καί Ἱερᾶς Συνόδου, καθῶς καί συγκινήσεως καί συνοχῆς διά τήν νέαν ὑψηλὴν θέσιν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ.

• Ἡ Κυριακή τῆς Ὁρθοδοξίας ἐν τοῖς Πατριαρχείοις

Μεθ' ἱεροπρεπείας καί τῆς εἰθισμένης ἐκκλησιαστικῆς τάξεως ἐωρτάσθη ἐν τῷ σεπτῷ τῆς Ὁρθοδοξίας Κέντρῳ, τῇ Ἁγίᾳ τοῦ Χριστοῦ Μ. Ἐκκλησία, ἡ Κυριακή τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ἡ Α.Θ. Παναγιότης ὁ Οἰκουμενικός Πατριάρχης κ.κ. Βαρθολομαῖος, τό Σάββατον, 24^η Φεβρουαρίου, ἐχοροστάτησεν ἐν τῷ Π. Πατριαρχικῷ Ναῶ κατά τόν Μ. Ἑσπερινόν, καθ' ὃν συμπροσηυχήθησαν οἱ Σεβ. Μητροπολίται Γέρων Δέρκων κ. Ἀπόστολος, Καλλιουπόλεως καί Μαδύτου κ. Στέφανος, Προύσης κ. Ἐλπιδοφόρος καί Κυδωνιῶν κ. Ἀθηναγόρας, ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Ἀλικαρνασσοῦ κ. Ἀδριανός καί προσκυνηταί ἐκ Θεσσαλονίκης.

Ἐν τῷ τέλει τοῦ Ἑσπερινοῦ ἡ Α.Θ. Παναγιότης ἀπένειμε τό ὀφθίκιον τοῦ Ἄρχοντος Ὑπομνήσκοντος τῆς Ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Μ. Ἐκκλησίας εἰς τόν ἔλλον. Καθηγητήν κ. Συμεών Πασχαλίδην, Πρόεδρον τοῦ Τμήματος Ποιμαντικῆς καί Κοινωνικῆς Θεολογίας τοῦ Ἀριστοτελείου Πανεπιστημίου, Διευθυντήν τοῦ ἐν Θεσσαλονίκη Πατριαρχικοῦ Ἰδρύματος Πατερικῶν Μελετῶν, ὃν καί συνεχάρη διά τήν ἐν γένει ἀκαδημαϊκὴν του δρᾶσιν εἰς τό ἀντικείμενον τῆς Πατρολογίας καί τῆς Ἀγιολογίας, ἰδιαιτέρως δέ διά τό ἀξιόλογον ἐρευνητικόν, συγγραφικόν, ἐκδοτικόν καί διοικητικόν ἔργον του μέ διεθνή παρουσίαν. Κατά τὰς νοθετηρίους προσήσεις Του πρὸς τόν κ. Πασχαλίδην περί τῆς εὐθύνης τῆς νέας αὐτοῦ διακονίας, ὁ Παναγιώτατος ἐτόνισε, μεταξύ ἄλλων, ὅτι «τό Οἰκουμενικόν Πατριαρχεῖον εἶναι ὁ ὑπατος θεσμός τῆς Ὁρθοδοξίας. Φυλάσσει ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ τὴν ἱεράν παρακαταθήκην τῆς ἀποστολικῆς καί πατερικῆς ὀρθοδόξου πίστεως, ἀνεκτιμήτους παραδόσεις φιλοθεΐας καί φιλανθρωπίας, ἐπιτελεῖ θεοστηρίκτως καί ἀποτελεσματικῶς τὴν διορθόδοξον καί διαχριστιανικὴν διακονίαν του, προωθεῖ τόν διάλογον τῶν θρησκείων, τὴν εἰρήνην καί τὴν ἀλληλεγγύην, δίδει εὐθαρσῶς τὴν καλὴν μαρτυρίαν ἔναντι τῶν σημείων τῶν καιρῶν, ἔναντι ὅλων τῶν προκλήσεων καί ἐξελίξεων, αἱ ὁποῖαι ἀπειλοῦν τὴν ἱερότητα τοῦ ἀνθρωπίνου προσώπου καί τὴν ἀκεραιότητα τῆς καλῆς λῆαν δημιουργίας τοῦ Θεοῦ».

Ὁ νέος Ἄρχων, μέ καταγωγὴν ἐκ τῆς Μικρασιατικῆς γῆς, τῆς Καππαδοκίας καί τοῦ Πόντου, ἀντεφώνησε διά λόγων εὐλαβείας πρὸς τόν Προκαθήμενον τῆς Ἐκκλησίας, ἐκφράσας τὴν εὐγνωμοσύνην του διά τὴν προσγενομένην αὐτῷ τιμὴν τῆς χειροθεσίας, καί μάλιστα ἰδίαις Πατριαρχικαῖς χερσίν εἰς τό σεπτόν τῆς Ὁρθοδοξίας Κέντρον, καί δὴ κατά τὴν ἑορτὴν τῆς Κυριακῆς τῆς Ὁρθοδοξίας, διαβεβαιώσας διά τὰς καταβαλλομένας ὑπ' αὐτοῦ, ἐν ἀγαστῇ συνεργασίᾳ μετὰ τοῦ Θεοφιλ. Ἐπισκόπου Ἀμορίου κ. Νικηφόρου, Προέδρου τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Π.Ι.Π.Μ., συντόνους προσπάθειας ὑπὲρ τῆς ἀναδείξεως καί καθιερώσεως τοῦ ἀρχαιότερου ἐπιστημονικοῦ Ἰδρύματος τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας ὡς ἑνός ἐκ τῶν πλέον προβλημένων ἐρευνητικῶν κέντρων τῆς Ἑλλάδος μέ ἀπήχησιν καί εἰς τό διεθνές ἐπιστημονικόν στερέωμα.

Τὴν ἐπομένην, Κυριακὴν τῆς Ὁρθοδοξίας, 25^η ἴ.μ., ὁ Πατριάρχης προεξῆρχε τῆς πανηγυρικῆς Θείας Λειτουργίας συλλειτουργούντων Αὐτῷ

τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Φιλαδελφείας κ. Μελίτωνος, Σεβαστείας κ. Δημητρίου, Μύρων κ. Χρυσοστόμου, Ἰκονίου κ. Θεολήπτου, Καλλιουπόλεως καί Μαδύτου κ. Στεφάνου, Προύσης κ. Ἐλπιδοφόρου, Κεφαλληνίας κ. Δημητρίου καί Σμύρνης κ. Βαρθολομαίου.

Τόν πανηγυρικόν λόγον τῆς ἑορτῆς ἐξεφώνησεν ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Ἀλικαρνασοῦ κ. Ἀδριανός:

“οὕτως κάγώ δέχομαι καί ἀσπάζομαι καί περιπτύσσομαι τὰς ἱεράς εἰκόνας, ὡς ἀρραβῶνα τῆς σωτηρίας μου οὕσας». (Πρακτικά Ζ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου)

Παναγιώτατε Πάτερ καί Δέσποτα, Σεβασμία τῶν Ἱεραρχῶν χορεία, Τίμιον πρεσβυτέριον, Λαέ τοῦ Θεοῦ ἠγαπημένε,

Συνήχθημεν σήμερον ἐπὶ τὸ αὐτὸ, διὰ νὰ τιμήσωμεν, ἐν παμφώτῳ Εὐχαριστιακῇ συνάξει, τὴν ἤδη ἐπὶ χίλια ἑκατὸν ἑβδομήκοντα καὶ πέντε (1175) συναπτὰ ἔτη ἑορταζομένην παρ’ ἡμῖν ἱεράν πανήγυριν, τὴν εὐφρόσυνον ἐπέτειον τῆς ἀναστηλώσεως τῶν ἀγίων καὶ σεπτῶν εἰκόνων, καὶ διὰ νὰ ἀνανεώσωμεν τὴν δέσμευσιν ἡμῶν ὅπως διατηρήσωμεν ἀλώβητον τὴν πίστιν, τὴν πίστιν τῶν Ἀποστόλων, τὴν πίστιν τῶν Πατέρων, τὴν πίστιν τῶν Ὁρθοδόξων, τὴν στηρίξασαν καὶ στηρίζουσαν τὴν Οἰκουμένην.

Ἡ τιμητικὴ προσκύνησις τῶν εἰκόνων καὶ ἡ κεντρικὴ θέσις αὐτῶν εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν δὲν εἶναι ἀπλῶς μία παράδοσις τῆς χριστιανικῆς Ἀνατολῆς καὶ μία διάστασις τῆς λαϊκῆς εὐσεβείας, χωρὶς θεολογικὴν οὐσίαν. Ἀνήκει εἰς τὸν πυρήνα τῆς πίστεως καὶ τῆς ταυτότητος τῶν Ὁρθοδόξων. Εἰς τὴν Ὁρθόδοξον εἰκόνα, τὴν ὁποῖαν ἀσπαζόμεθα "στόμασι, καὶ καρδίᾳ καὶ θελήματι", κατὰ τὸν ὑμνωδόν, (Κανὼν Κυριακῆς τῆς Ὁρθοδοξίας, ὠδὴ η΄), συμπυκνοῦται καὶ ἀποκαλύπτεται ἡ τρισημῶς ἐνότης τῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς, ἥτοι τῆς Ὁρθοδοξίας τῆς πίστεως, τῆς ὀρθῆς λατρείας καὶ δοξολογίας τοῦ Θεοῦ, καὶ τῆς Χριστοπρεποῦς βιοτῆς καὶ ἀναστροφῆς ἐν τῷ κόσμῳ. Ἐν τῇ ἐννοίᾳ αὐτῇ, ὀρθῶς ἐλέχθη, ὅτι εἰς τὴν ἀπόρριψιν τῆς τιμῆς τῶν εἰκόνων συνοψίζονται ὅλαι αἱ αἱρέσεις, αἱ ὁποῖαι ἐταλάνισαν τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ ὅτι ὁ ἀγὼν κατὰ τῆς Εἰκονομαχίας ἦτο ἀγὼν ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας τῆς πίστεως. Διὰ τὸν λόγον αὐτόν, ἡ ἀναστήλωσις τῶν Ἱερῶν εἰκόνων τὸ ἔτος 843, ἑορτάζεται ὡς νίκη τῆς Ὁρθοδοξίας, ὡς κατάργησις τῶν νόθων καὶ πεπλασμένων δογμάτων.

Τὸ θεολογικὸν ὑπόβαθρον τῶν εἰκόνων εἶναι ἡ, ἐν τῷ "ἀεὶ μένοντι μυστηρίῳ" τῆς Θείας Ἐνανθρωπήσεως ἀποκαλυφθεῖσα προαιώνιος Βουλὴ τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ περὶ τῆς σωτηρίας τοῦ ἀνθρωπίνου γένους καὶ τῆς κτίσεως ὅλης, διὰ τῆς σαρκώσεως τοῦ Θείου Λόγου. Ὅλαι αἱ εἰκόνες μαρτυροῦν ὅτι ὁ

Χριστός εἶναι ὁ ἐλθὼν εἰς τὸ σῶσαι τὸν ἄνθρωπον καὶ ὁ ἐρχόμενος ἐν δόξῃ, διὰ τὴν ὀλοκληρωθῆ τὸ σχέδιον τῆς θείας Οἰκονομίας.

Τὰ εἰκονιζόμενα πρόσωπα ἐμφανίζονται ἐν τῇ βιωθείῃ κατὰ χάριν μεταμορ-φώσει, ἢ ὅποια παραπέμπει εἰς τὴν ἐσχατολογικὴν δόξαν τῆς Βασιλείας. Κάθε εἰκὼν ἀναφέρεται ταυτοχρόνως εἰς τὴν ἔνσαρκον παρουσίαν τοῦ Βασιλέως Χριστοῦ καὶ εἰς τὴν ἀναμενομένην ἐσχατολογικὴν Βασιλείαν, εἰς τὴν ὅποιαν εὐρίσκεται ἡ πληρότης τῆς ζωῆς. "Ὁ Βασιλεὺς ἦλθεν, ἢ Βασιλεία θὰ ἔλθῃ", ὅπως θὰ ἔλεγεν ὁ μέγας θεολόγος τοῦ παρελθόντος αἰῶνος π. Γεώργιος Φλωρόφσκυ. Ἐν τῷ πνεύματι τούτῳ, κατανοεῖται ὅτι ἡ ὀρθόδοξος εἰκὼν δὲν ἐκφράζει τὴν πίστιν τοῦ ἀγιογράφου ὡς ἀτόμου, ἀλλὰ τὴν ἐμπειρίαν τῆς πίστεως καὶ τὴν ζωὴν ὀλοκλήρου τῆς ἐκκλησιαστικῆς Κοι-νότητος. Ὁ ἀγιογράφος εἶναι ἡ χεὶρ τῆς Ἐκκλησίας, καὶ ἡ εἰκὼν εἶναι μαρτυρία καὶ ὁμολογία πίστεως, ὄχι ἀπλῶς ἓνα καλλιτέχνημα.

Τὰ λεχθέντα ἐπιβεβαιώνονται καὶ ἀπὸ τὴν ἄρρηκτον σχέσιν τῶν εἰκόνων μὲ τὴν λειτουργικὴν ζωὴν τῆς Ἐκκλησίας. Ὄταν εἰσερχώμεθα εἰς τὸν Ναὸν, περιβαλλόμεθα ἀπὸ πλῆθος εἰκόνων, αἱ ὅποια δὲν ἀπεικονίζουν ἀπλῶς τὰ ἱερά πρόσωπα, ἀλλὰ τὰ παροντοποιοῦν. Ὁ πιστὸς εὐρίσκεται ἐδῶ ἐν τῷ μέσῳ ζώντων προσώπων, τὰ ὅποια τὸν βλέπουν καὶ ἐπικοινωνοῦν μὲ αὐτόν, πρὶν ἀκόμη ὁ ἴδιος τὰ ἀτενίσῃ. Προσκυνοῦντες τὰς εἰκόνας, εἰσερχόμεθα εἰς προσωπικὴν σχέσιν μὲ τὸ εἰκονιζόμενον πρόσωπον, μετέχομεν εἰς τὸ προβαλλόμενον γεγονός. Ὄρθῳ τονίζεται, ὅτι αἱ εἰκόνες εἶναι ἔκφρασις τοῦ κοινοτικοῦ καὶ σχεσιακοῦ χαρακτῆρος τῆς ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς.

Τοῦτο συνδέεται οὐσιωδῶς μὲ τὴν Θεῖαν Εὐχαριστίαν, ὡς τὴν ὑψίστην ἔκφρασιν τοῦ μυστηρίου τῆς ἐν Χριστῷ λυτρώσεως τοῦ ἀνθρώπου καὶ τοῦ κόσμου, καὶ τῆς μελλούσης τελειώσεως τῶν πάντων. Ἡ τοποθέτησις καὶ ἡ τάξις τῶν εἰκόνων ἐντὸς τοῦ Ναοῦ, προσανατολίζονται πρὸς τὸ Ἅγιον Βῆμα καὶ τὸ πανίερον Θυσιαστήριον, καὶ ἐνδυναμώνουν τὰ εὐχαριστιακὰ βιώματα καὶ τὴν εὐχαριστιακὴν συνείδησιν τῶν πιστῶν. Ὄρθῳ ἔχει παρατηρηθῆ ὅτι ἡ ἀναγέννησις τῆς εὐχαριστιακῆς ἐκκλησιολογίας, ἀπὸ τὰ μέσα τοῦ παρελθόντος αἰῶνος, συμβαδίζει μὲ τὴν ἐκ νέου ἀποκάλυψιν τῆς ἀξίας τῆς βυζαντινῆς ἀγιογραφίας καὶ τῆς ἐπιστροφῆς τῶν αὐθεντικῶν εἰκόνων εἰς τοὺς Ναοὺς μας, μετὰ τὴν μακρὰν κυριαρχίαν δυτικοτρόπου εικονογραφίσεως.

Μὲ τὸ γεγονός ὅτι ἡ Θεῖα Εὐχαριστία εἶναι τὸ μυστήριον, ἐν τῷ ὁποίῳ βιοῦνται τὰ Ἔσχατα ἐν τῷ παρόντι, καὶ εἰκονίζεται ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ, συνδέεται ἡ σωτηριολογικὴ ἀναφορὰ καὶ λειτουργία τῶν εἰκόνων. Ἡ εἰκὼν ὑπενθυμίζει εἰς τοὺς πιστοὺς ὅτι ἡ πτώσις δὲν εἶναι ἡ φύσις τοῦ ἀνθρώπου καὶ ὅτι ὁ ἄνθρωπος, χάριτι Θεοῦ, ἔχει αἰώνιον προορισμόν, εἶναι "ζῶον ἐνταῦθα

οἰκονομούμενον καὶ ἀλλαχοῦ μεθιστάμενον, καὶ πέρας τοῦ μυστηρίου, τῆ πρὸς Θεὸν νεύσει θεούμενον." (Γρηγόριος ὁ Θεολόγος).

Αὐτὸ τὸ πνεῦμα ἐκφράζει καὶ ἡ παράστασις τῶν προσώπων εἰς τὰς εἰκόνας μὲ ἀσκητικὰ χαρακτηριστικά, μὲ ἀπλότητα καὶ σοβαρότητα, καὶ μὲ διαφορετικὰς ἀπὸ τὰ κοινὰ σώματα ἀναλογίας καὶ διαστάσεις. Τὰ πάντα εἶναι πλήρη φωτός, τοῦ αἰδίου φωτός τῆς Μεταμορφώσεως καὶ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Σωτῆρος. Τὰ πάντα παραπέμπουν εἰς τὴν μέλλουσαν τελικὴν Μεταμόρφωσιν καὶ Ἀνάστασιν, εἰς τὴν ὁποίαν διαβαίνομεν διὰ τοῦ Σταυροῦ καὶ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου, διὰ τῆς ἄρσεως τοῦ ἡμετέρου σταυροῦ, καὶ διὰ τῆς προσωπικῆς μετοχῆς εἰς τὸ μυστήριον καὶ τὰ μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας.

Τὸ σωτικὸν μήνυμα τῶν ἱερῶν εἰκόνων εἶναι ἡ πολυτιμωτάτη προσφορὰ τῆς Ὁρθοδοξίας εἰς τὸν σύγχρονον κόσμον, καὶ δὴ εἰς τὴν ἐποχὴν τῆς λεγομένης "ὀπτικῆς ἐπαναστάσεως", τῆς "εἰκονικῆς πραγματικότητος", καὶ τοῦ "κατακλυσμοῦ τῶν εἰκόνων", ἀνατροπῶν αἱ ὁποῖαι ἀποπροσωποποιοῦν τοὺς ἀνθρώπους, τοὺς μετατρέπουν εἰς ἀριθμοὺς καὶ "δεδομένα" τοῦ ἠλεκτρονικοῦ ὑπολογιστοῦ, τὰ ὁποῖα κυκλοφοροῦν ἀκυβέρνητα εἰς τὸν κυβερνοχώρον, εἰς τὸ ἀχανές ψηφιακὸν σύμπαν. Ἡ ἀλήθεια τῆς ὀρθοδόξου εἰκόνας ἀποτελεῖ ἐναλλακτικὴν πρότασιν ζωῆς καὶ ἐλευθερίας, ἔναντι τῆς συγχρόνου "εἰκονομαχίας" κατὰ τῆς θείας εἰκόνας εἰς τὸν ἄνθρωπον, ἔναντι τῆς ἐνθαδικῆς καὶ αὐτονόμου ἐλευθερίας, τῆς ζωῆς χωρὶς πόθον καὶ ἐλπίδα αἰωνιότητος, τῆς διεκδικήσεως ἀτομικῶν δικαιωμάτων, χωρὶς τὴν αἴσθησιν τοῦ βάθους τῆς ἐν Χριστῷ παραιτήσεως ἀπὸ τὸ "ἐγὼ", ἐν ὀνόματι τῆς ἀγάπης. Ἡ ὀρθόδοξος εἰκὼν εἶναι μία θεολογικὴ γλῶσσα, μὲ τὴν ὁποίαν ἐκφράζεται ὁ αὐθεντικὸς τρόπος σχέσεως τοῦ πιστοῦ μὲ τὸν Θεόν, μὲ τὸν συνάνθρωπον καὶ σύνολον τὴν δημιουργίαν. Θεωροῦμεν, ἐπίσης, ὅτι ἡ ὀρθὴ κατανόησις τοῦ νοήματος τῆς εἰκόνας ἐκ μέρους τοῦ δυτικοῦ Χριστιανικοῦ κόσμου, θὰ δώσῃ νέαν ὥθησιν καὶ προοπτικὴν εἰς τὸν διαχριστιανικὸν διάλογον.

Παναγιώτατε Πάτερ καὶ Δέσποτα,

Μία ἐκ τῶν μεγαλειωδῶν καὶ τῶν πλέον συγκλονιστικῶν στιγμῶν τῆς ἱστορίας τοῦ Γένους, εἶναι ἡ εἰκὼν τῶν δεδιωγμένων ἐκ τῶν πατρογονικῶν ἐστιῶν ἔνεκεν τῆς πίστεως αὐτῶν, Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν, βασταζόντων τὰς ἱεράς εἰκόνας ὡς τὸ πολυτιμότερον κειμήλιον καὶ τὸν τιμαλφέστατον θησαυρὸν, διὰ νὰ τὰς διασώσουν, νὰ τὰς προσκυνοῦν καὶ νὰ ἀντλοῦν εὐλογίαν καὶ δύναμιν ἐν τῇ ξένη, μιμνησκόμενοι τῆς γλυκυτάτης πατρίδος, τῆς ἀγιοτόκου γῆς τῶν Πατέρων. Ὄντως, Ὁρθοδοξία εἶναι νὰ ἀνακαλύπτωμεν καὶ νὰ βλέπωμεν ὅλην τὴν ἀλήθειαν τῆς πίστεώς μας εἰς μίαν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ, εἰς τὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας Παμμακαρίστου ἢ τῆς

Παναγίας Φανερωμένης, εἰς μίαν ἐκ τῶν ἀναριθμητῶν εἰκόνων τῶν Ἁγίων μας.

Ἦ καθ' ἡμᾶς Ἀνατολή, καὶ δὴ ἡ Πόλις τῶν Πόλεων, εἶναι ὁ εὐλογημένος τόπος, ὅπου διετυπώθη μὲ δογματικούς ὅρους, ὑπὸ Οἰκουμενικῶν Συνόδων, ἡ ἀλήθεια τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως, ἡ ἀλήθεια τῆς εἰκόνας, ἡ ἀλήθεια τὴν ὁποῖαν τιμῶμεν σήμερον ἐν τῷ Πανσέπτῳ Πατριαρχικῷ Ναῶ, ἐν ἀτμοσφαίρᾳ ἐκπάγλου λαμπρότητος καὶ οὐρανοειδοῦς φωτοχυσίας. Αὐτὴν τὴν σωστικὴν ἀλήθειαν ἐνσαρκώνει, ἐκ-προσωπεῖ καὶ ἐκφράζει ἡ Ἁγία τοῦ Χριστοῦ Μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ, πηδαλιουχομένη Χριστοπρεπῶς ὑπὸ τῆς Ὑμετέρας Θεοτιμήτου καὶ Θεοφρουρήτου Σεπτῆς Κορυφῆς, διακονοῦσα τὴν εὐστάθειαν τῆς Ὁρθοδοξίας, τοὺς διαχριστιανικοὺς διαλόγους, τὴν διαθρησκειακὴν προσέγγισιν, τὴν δικαιοσύνην καὶ τὴν εἰρήνην, τὰ θύματα τῆς πολυκεφάλου βίας, τοὺς κοπιῶντας καὶ πεφορτισμένους, ἀγαπῶσα τὸν Κύριον ἐν τῷ ἀνθρώπῳ καὶ τὸν ἄνθρωπον ἐν τῷ Κυρίῳ, ὀρθοδοξοῦσα καὶ ὀρθοπραγοῦσα, διὰ τοῦ "ἀγαπήσαντος ἡμᾶς" (Ρωμ. η' 37), "ὀρθοδοξίας φέγγει ἐλλαμπομένη", φωτοδόχος καὶ φωτοδότις, "Ἐκκλησία τῶν τοῦ Χριστοῦ πενήτων" καὶ πνευματικὴ φωτοδότειρα τῆς Οἰκουμένης.

Ἐν τῷ πνεύματι τούτῳ, δεόμεθα τοῦ παντεπόπτου καὶ παναγάθου Θεοῦ, ὅπως σκέπη τὴν Κωνσταντινουπολίτιδα Ἐκκλησίαν, τὸν Σεπτὸν Προκαθήμενον, τὴν Σεβασμίαν Ἱεραρχίαν καὶ τὰ φωτόμορφα τέκνα αὐτῆς, καὶ ὅπως ὁ παραγενόμενος εἰς τὸ σῶσαι τὸν κόσμον Σωτὴρ, ἀξιῶση πάντας ἡμᾶς, πρεσβείαις καὶ μεσιτεῖα τῆς Ἁγιοπρώτου Μητρὸς Αὐτοῦ καὶ πάντων τῶν Ἁγίων νὰ διατρέξωμεν θεαρέστως τὸν δόλιχον τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλῃς Τεσσαρακοστῆς καὶ νὰ προσκυνήσωμεν τὰ Τίμια Πάθη καὶ τὴν ἔνδοξον Αὐτοῦ Ἀνάστασιν. Γένοιτο”.

Ἐκκλησιάσθησαν οἱ Σεβ. Μητροπολίται Γέρων Νικαίας κ. Κωνσταντῖνος καὶ Κυδωνίων κ. Ἀθηναγόρας, ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηδῶνος κ. Νεκτάριος, Ἐπίτροπος τοῦ Παναγίου Τάφου ἐν τῇ Πόλει, Ἄρχοντες Ὁφφικιάλιοι, οἱ ἐξοχ. κ. Πέτρος Μαυροειδῆς, Πρέσβυς τῆς Ἑλλάδος ἐν Ἀγκύρᾳ, καὶ κ. Εὐάγγελος Σέκερης, Πρέσβυς, Γεν. Πρόξενος τῆς Ἑλλάδος ἐν τῇ Πόλει, μετὰ συνεργατῶν αὐτοῦ, ὁ ἐντιμ. κ. Maksym Vdovychenko, Πρόξενος τῆς Οὐκρανίας ἐνταῦθα, Καθηγηταὶ καὶ μαθηταὶ τῶν Ὁμογενειακῶν Σχολείων καὶ προσκυνηταὶ ἐκ τῆς Πόλεως καὶ ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ.

Μετὰ τὴν Ἀπόλυσιν ὁ Πατριάρχης μετὰ τῶν συλλειτουργησάντων Αὐτῷ ἁγίων Ἀρχιερέων ἀνέγνω τό εἰθισμένον Τρισάγιον ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῶν μακαρίων ψυχῶν πάντων τῶν ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν πίστεως ἀγωνισαμένων καὶ τελειωθέντων ἐν αὐτῇ.

Εἶτα ἐγένετο ἡ λιτάνευσις τῶν ἱερῶν εἰκόνων, προεξάρχοντος τοῦ Πατριάρχου, ἐν πομπῇ, μετὰ τῶν ἁγίων Ἀρχιερέων, καὶ ἡ ἀπό τοῦ ἐξώστου

τοῦ Πατριαρχικοῦ Οἴκου εὐλογία τοῦ ἐκκλησιάσματος. Ἡ τελετή ἔληξεν ἐν τῇ «Αἰθούσῃ τῆς Παναγίας» διὰ τοῦ πολυχρονισμοῦ τῆς Α. Θ. Παναγιότητος.

Οἱ ἐπίσημοι παρεκάθησαν μετὰ ταῦτα εἰς τὴν ἐόρτιον Πατριαρχικὴν Τράπεζαν.

• Ἐκδήλωσις τῆς Ἱμβριακῆς Ἐνώσεως Μακεδονίας-Θράκης καὶ τοῦ Φιλανθρωπικοῦ καὶ Μορφωτικοῦ Συλλόγου Ἱμβρίων ἐν τῇ Πόλει «Ὁ Ἱμβριος Οἰκουμενικός Πατριάρχης»

Τό ἐσπέρας τοῦ Σαββάτου, 17^{ης} Φεβρουαρίου, ἡ Α.Θ. Παναγιότης, ὁ Πατριάρχης, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Πανοσιολ. Διακόνου κ. Παϊσίου, Διευθυντοῦ τοῦ Ἰδιαιτέρου Αὐτοῦ Γραφείου, μετέβη εἰς τό Σισμανόγλειον Μέγαρον καὶ παρηκολούθησε τὴν συνδιοργανωθεῖσαν ὑπὸ τῆς Ἱμβριακῆς Ἐνώσεως Μακεδονίας-Θράκης καὶ τοῦ Φιλανθρωπικοῦ καὶ Μορφωτικοῦ Συλλόγου Ἱμβρίων Κωνσταντινουπόλεως, ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τοῦ ἐνταῦθα Γεν. Προξενείου τῆς Ἑλλάδος, ἐκδήλωσιν πρὸς τιμὴν τοῦ σεπτοῦ Προκαθημένου τῆς Ἐκκλησίας, ὑπὸ τὸν τίτλον «Ὁ Ἱμβριος Οἰκουμενικός Πατριάρχης».

Τὴν ἐκδήλωσιν κατέκλεισεν ὁ Παναγιώτατος, ὅστις ἐξῆρε τὴν συντελουμένην κατ' αὐτάς πολύπτυχον λειτουργικὴν, ἐκπαιδευτικὴν καὶ πολιτιστικὴν ἀνακαίνισιν τῆς «παιπαλοέσεως», ἐπισημάνας ὅτι «κάθε προσπάθεια καὶ πρωτοβουλία, ἡ ὁποία συμβάλλει εἰς τὴν διάσωσιν, καλλιέργειαν καὶ προβολὴν τοῦ πολιτισμοῦ τῆς Ἱμβρου, εἶναι πολύτιμος καὶ ἀξιόπαινος καὶ μᾶς χαροποιεῖ ἰδιαιτέρως. Ὅ,τι ἐπεβίωσε τόσους αἰῶνας, ὅ,τι ἔσωσε τοὺς κατοίκους τῆς Ἱμβρου ὡς κανὼν ζωῆς καὶ πίστις εἰς τὸν αἰώνιον προορισμὸν τοῦ ἀνθρώπου ἐν Χριστῷ, δὲν ἐπιτρέπεται νὰ χαθῆ σήμερα, εἰς τὴν ἐποχὴν τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῶν ἀγώνων διὰ ταυτότητα καὶ διατήρησιν τῆς πολιτισμικῆς ἰδιοπροσωπίας τῶν λαῶν».

Ὁ Πατριάρχης, μάλιστα, ἀφοῦ ὑπέμνησε τὰς προσφάτους δημοσιεύσεις σχετικῶν περὶ τὴν γενέτειράν Του πονημάτων, ἀπηύθυνε κάλεσμα πρὸς τὴν νέαν γενεάν τῶν Ἱμβρίων νὰ ἐνστερνισθοῦν καὶ νὰ φυλάσσουν ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ τὰς πολυτίμους ἀξίας, τὰς ἠθικὰς ἀρχὰς καὶ τὰς πατρῶας παραδόσεις, αἱ ὁποῖαι ἐξησφάλιζον τὴν ἀρμονικὴν συνύπαρξιν καὶ τὴν ἔνθεον βιοτὴν τῶν κατοίκων τῆς νήσου καὶ ἀποτελοῦν σήμερον συμπαγὲς ἀνάχωμα κατὰ τοῦ συγχρόνου εὐδαιμονιστικοῦ καὶ ἀτομοκεντρικοῦ προσανατολισμοῦ τῆς ζωῆς, συγχαρεῖς τοὺς συντελεστάς τῆς ἐκδηλώσεως, ὅλως δέ ἰδιαιτέρως τὸν ἐντιμολ. Ἄρχοντα Ὀστιάριον τῆς Μ.τ.Χ.Ε. κ. Παῦλον Σταματίδην, Πρόεδρον τῆς Ἱμβριακῆς Ἐνώσεως Μακεδονίας-Θράκης. Τό πλῆρες κείμενον τῆς ὁμιλίας τοῦ Παναγιωτάτου παρατίθεται κατωτέρω:

“Ἰερώτατοι ἐν Χριστῷ ἀδελφοί, Τίμιον πρεσβυτέριον, Ἐξοχώτατε κύριε Γενικέ Πρόξενε τῆς Ἑλλάδος ἐν τῇ Πόλει, Ἐντιμολογιώτατε Πρόεδρε τῆς Ἰμβριακῆς Ἐνώσεως Μακεδονίας-Θράκης, Εὐγενεστάτη κυρία Παναγιώτα Λαγοσπύρη, Πρόεδρε τοῦ ἐδῶ Συλλόγου μας, Ἐντιμολογιώτατοι Ἄρχοντες, Ἀγαπητοί νέοι τῆς Ἰμβρου, Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

Ὑποδεχόμεθα καί καλωσορίζομεν εἰς τήν Πόλιν καί εἰς τό Σισμανόγλειον Μέγαρον τοῦ Γενικοῦ Προξενείου τῆς Ἑλλάδος, τοὺς νέους καί τὰς νέας τῆς Ἰμβρου, οἱ ὅποιοι ἦλθαν ἐκ Θεσσαλονίκης διὰ νά συμμετάσχουν καί νά δώσουν νεανικόν παλμόν εἰς τήν ὀργανωθεῖσαν, ἀπό κοινοῦ, ἀπό τήν Ἰμβριακὴν Ἐνωσιν Μακεδονίας - Θράκης καί τόν Φιλανθρωπικόν καί Μορφωτικόν Σύλλογον Ἰμβρίων τῆς Πόλεως, ἀποψινὴν ἐκδήλωσιν, μέ θέμα «Ὁ Ἰμβριος Οἰκουμενικός Πατριάρχης». Εὐχαριστοῦμεν τοὺς διοργανωτάς καί ἐκφράζομεν ἐπίσης ἐγκαρδίους εὐχαριστίας εἰς τόν Ἐξοχώτατον Γενικόν Πρόξενον τῆς Ἑλλάδος ἐνταῦθα, Πρέσβυν κύριον Εὐάγγελον Σέκερην, τόν φίλον τῆς Ἰμβρου, διὰ τήν φιλοξενίαν τῆς πανηγυρικῆς συνάξεως.

Εἶναι ἀκόμη νωπαί αἱ ἐντυπώσεις ἀπό τήν ἐπίσκεψίν μας εἰς Θεσσαλονίκην καί ἀπό τὰς ωραίας ἐπετειακὰς ἐορταστικὰς ἐκδηλώσεις. Ὅλα ἦσαν ἄριστα ὀργανωμένα καί ἡ φιλοξενία ἄψογος. Εὐχαριστοῦμεν καί πάλιν τοὺς ὑπευθύνους, μέ πρῶτον καί καλλίτερον τόν Πρόεδρον τῆς Ἰμβριακῆς Ἐνώσεως, Ἐντιμολογιώτατον Ἄρχοντα Ὀστιάριον κύριον Παῦλον Σταματίδην. Ἀκόμη, ἐνθυμούμεθα μέ συγκίνησιν τήν ἐπικοινωνίαν μας μέ τοὺς νέους τῆς Ἰμβρου εἰς τόν Σύλλογον τῶν Ἰμβρίων Ἀθηνῶν, εἰς τό τέλος Ὀκτωβρίου, πού ἦτο δι’ ὅλους μας μία εὐλογία Θεοῦ.

Δοξολογοῦμεν τόν Δοτῆρα τῶν ἀγαθῶν πανοικτίρμονα Κύριον, ὁ ὁποῖος εὐδόκησε νά ζοῦμε σήμερα τήν ἀναγέννησιν τῆς Ἰμβρου, ἕνα πραγματικόν θαῦμα. Αἱ Ἐκκλησίαι εἰς τὰ χωριά μας ἔχουν ἀνοικτάς τὰς πύλας των καί ὁ γλυκὺς ἦχος τῆς καμπάνας μᾶς καλεῖ νά λειτουργηθοῦμε, τὰ ἐξωκκλήσια μας ἐπισκευάζονται καί ξαναζωντανεύουν καί κάθε ἕνα ἀπό αὐτά εἶναι, ὡς ἐλέχθη προσφυῶς, «μιά μικρὴ Ἁγια-Σοφία». Τὰ σχολεῖα μας λειτουργοῦν, ἀκούονται πάλι παιδικαὶ φωναὶ καί ἡ λαλιά τῶν προγόνων μας. Καί στήν Ἰμβρο εἴμεθα «λίγοι, ἀλλά ἀμέτρητοι», ὅπως ἔλεγεν ὁ μακαριστός Οἰκουμενικός Πατριάρχης Ἀθηναγόρας διὰ τοὺς Ρωμηούς τῆς Πόλεώς μας. Ὅσοι ἔμειναν ὅλα τὰ πέτρινα χρόνια εἰς τήν ἐρατεινὴν πατρίδα, ἀναθαρροῦν, χαμογελοῦν πάλι, ἐμπιστεύονται εἰς τό μέλλον τῆς Ἰμβρου. Καί ὑποδέχονται μέ στοργήν τοὺς ξενιτεμένους, οἱ ὅποιοι ἐπιστρέφουν διὰ μόνιμον ἐγκατάστασιν. Οἱ Ἰμβριοι, εἰς ὅλην τήν οἰκουμένην, προκόπτουν εἰς τὰ ἐπαγγέλματά των, ἐνῶ ἡ σκέψις των εἶναι ἐστραμμένη πρὸς τήν γλυκυτάτην νῆσον μας, πρὸς τὰ ἀγαπημένα χῶματα, τὰ ἰδρωποτισμένα σκηνώματα τῶν

πατέρων μας. Οἱ Σύλλογοι καί τά λοιπά Σωματεῖα μας διασώζουν τίς μνήμες καί τίς πατρῶες παραδόσεις, τόν ἰδικόν μας τρόπον τοῦ βίου.

Ὁ Ἰμβριος Πατριάρχης σας εἶναι ὑπερήφανος διά τούς συμπατριώ-τας του, δι' ὅσους ἔμειναν εἰς τήν γῆν τῶν Πατέρων καί διά τούς ἐν τῇ ξένη, καί ἰδιαιτέρως διά τήν νεολαίαν, ἡ ὁποία εἶναι «τό μέλλον» τῆς Ἰμβρου, ἀφοῦ δέ δεικνύει τόσην ἀγάπην καί ἀφοσίωσιν εἰς τήν πατρίδα μας ἐν τῷ παρόντι, σημαίνει ὅτι εἶναι καί τό παρόν τῆς νήσου.

Μεγάλης χαρᾶς πρόξενος εἶναι διά τόν ὀμιλοῦντα τό γεγονός ὅτι κατά τό παρελθόν ἔτος ἐκυκλοφορήθησαν τύποις δύο σπουδαῖα βιβλία διά τήν Ἰμβρον. Τό δίτομον ἐξαιρετόν ἔργον τοῦ ζεύγους τῶν ἀρχαιολόγων Ἡλία καί Ἰωάννας Ἀνδρέου, καρπός ἐπιτοπίου ἐπισταμένης ἐρεύνης δύο δεκαετιῶν, μέ τίτλον «Ἰμβρος. Ἐνα μικρό νησί μέ μεγάλη ἱστορία», ὅπου παρουσιάζεται εἰς 834 σελίδας καί μέ 2800 φωτογραφίας ἡ ἱστορία καί ὁ πολιτισμός τῆς νήσου. Τό δεύτερον βιβλίον εἶναι τό γλαφυρόν πόνημα τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Χριστουπόλεως Μακαρίου «Ἰμβρος. Ἐκεῖ πού ὁ οὐρανός ποτέ δέν ξεχνᾷ», τό ὁποῖον ἀποτυπώνει τάς ἐντυπώσεις ἐνός εὐαίσθητου ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος ἀνεκάλυψε καί ἠγάπησε τήν Ἰμβρον, «μέ τήν πρώτη ματιά». Ἀναμένεται προσεχῶς ἡ ἔκδοσις ἐνός ἄλλου πολύ ἐνδιαφέροντος βιβλίου μέ τίτλον «Εἰκόνες καί ἱερά κειμήλια στούς ἐνοριακοὺς ναοὺς τῆς Ἰμβρου», τῆς ἀρχαι-ολόγου Εὐγενίας Χαλκιᾶ ἀπό τό Γλυκύ, Ἐπιτίμου Διευθυντρίας τοῦ Βυζαντινοῦ καί Χριστιανικοῦ Μουσείου Ἀθηνῶν.

Βλέπετε, ἀγαπητοί παρόντες, ἡ Ἰμβρος ἐμπνέει, ἐλκύει, γοητεύει, μελετᾶται, ἀποτελεῖ σημεῖον ἀναφορᾶς. Εἴμεθα βέβαιοι ὅτι ὅλα αὐτά θά συντελέσουν, ὥστε ἡ ἀνοδική πορεία νά συνεχισθῇ. Ὁ Πατριάρχης Σας ἀγωνίζεται γι' αὐτό καί προσεύχεται ἀδιαλείπτως νά σκέπη καί νά εὐλογῇ ὁ ἀγαθοδότης Θεός τήν γενέτειράν μας.

Κάθε προσπάθεια καί πρωτοβουλία, ἡ ὁποία συμβάλλει εἰς τήν διάσωσιν, καλλιέργειαν καί προβολήν τοῦ πολιτισμοῦ τῆς Ἰμβρου, εἶναι πολύτιμος καί ἀξιέπαινος καί μᾶς χαροποιεῖ ἰδιαιτέρως. Ὅ,τι ἐπεβίωσε τόσους αἰῶνας, ὅ,τι ἔσωσε τούς κατοίκους τῆς Ἰμβρου ὡς κανῶν ζωῆς καί πίστις εἰς τόν αἰῶνιον προορισμόν τοῦ ἀνθρώπου ἐν Χριστῷ, δέν ἐπιτρέπεται νά χαθῇ σήμερα, εἰς τήν ἐποχήν τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἀνθρώπου καί τῶν ἀγῶνων διά ταυτότητα καί διατήρησιν τῆς πολιτισμικῆς ἰδιοπροσωπίας τῶν λαῶν.

Οἱ Ἰμβριοι εἴμεθα δεμένοι μέ τήν «παιπαλόεσσαν», ὅπως τό παιδί μέ τήν μάνα του. Ἐχομεν ἀρρήκτους δεσμούς μέ τήν ἀσκητικήν καί οἰκοφιλικήν καθημερινότητά της, μέ τά φωτεινά πρόσωπα τῶν Ἰμβρίων, μέ τό φῶς τοῦ Αἰγαίου, μέ τά ἤρεμα τοπία της, μέ τήν ἱστορίαν καί τόν πολιτισμόν της, μέ τάς περιπετείας καί τούς καημούς της. Τελικῶς γνωρίζουμε, ὅ,τι ἀγαποῦμε. Μόνον ἡ καρδιά γνωρίζει, ὅτι «ὅλη ἡ ἄνοιξη μπορεῖ νά εἶναι κρυμμένη σέ ἕνα

μπουμπούκι» (Όσκαρ Ουάλντ). Μόνον ἡ καρδιά τοῦ Ἰμβρίου ξέρει ὅτι ὁ κόσμος ὅλος εἶναι ἡ χαμένη μέσα στά κύματα τοῦ Αἰγαίου «μικρή πατρίδα». Διά τόν Πατριάρχη σας ἡ Ἰμβρος εἶναι ὁ ἐπίγειος παράδεισος. «Ἡ καρδιά ἔχει τούς λόγους της, τούς ὁποίους τό λογικό ἀγνοεῖ», ἔλεγε ὁ Πασκάλ. Ἡ, ὅπως σημειώνει σύγχρονος λόγιος Ἰμβριος: «Ἡ καρδιά δέν φορᾶ ποτέ προσωπεῖο».

Κατακλείοντες τόν σύντομον αὐτόν χαιρετισμόν, ἀπευθυνόμεθα πρός τήν νέαν γενεάν τῶν συμπατριωτῶν μας, πρόσωπον πρός πρόσωπον. Ἡμεῖς οἱ παλαιότεροι γεννηθήκαμε εἰς τήν Ἰμβρον. Διά ἐσᾶς τούς νεωτέρους ἰσχύει ὅτι ἡ Ἰμβρος πρέπει νά γεννηθῇ μέσα εἰς τήν καρδιά σας. Ἐκεῖ «ριζώνει καί δέν βγαίνει», ὅπως λέγει ἡ λαϊκή μουσα. Ὁ Πατριάρχης σας σᾶς καλεῖ νά ἐνστερνησθῆτε καί νά φυλάσσετε ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ τᾶς πολυτίμους ἀξίας, τᾶς ἠθικάς ἀρχάς καί τᾶς πατρῶας παραδόσεις, αἱ ὁποῖαι ἐξησφάλιζον τήν ἀρμονικήν συνύπαρξιν καί τήν ἔνθεον βιοτήν τῶν κατοίκων τοῦ νησιοῦ μας καί ἀποτελοῦν σήμερα συμπαγές ἀνάχωμα κατά τοῦ συγχρόνου εὐδαιμονιστικοῦ καί ἀτομοκεντρικοῦ προσανατολισμοῦ τῆς ζωῆς.

Σᾶς παρακαλοῦμεν νά ἐπισκέπτεσθε τήν Ἰμβρο καί νά ἀνοίγετε τά σπίτια τῶν προγόνων μας, διά νά ἀγάλλωνται οἱ ψυχές των. Διά νά συνεχίσῃ νά κτυπᾷ ἡ καμπάνα καί νά ἀκούεται τό «Εὐλογητός ὁ Θεός». Διά νά μή σβήσουν τά καντήλια εἰς τᾶς ἐκκλησίας μας, εἰς τᾶ ἐξωκκλήσια, εἰς τό εἰκονοστάσι τῶν σπιτιῶν, εἰς τᾶ κοιμητήρια, ὅπου ἀναπαύονται αἱ προπάτορες μας, «προσδοκῶντες ἀνάστασιν νεκρῶν». Σᾶς προτρέπομεν νά στηρίξετε καί ἐσεῖς, μέ τήν σειράν σας, τήν λειτουργίαν τῶν σχολείων μας. Σᾶς χαιρόμεθα, σᾶς καμαρώνουμε, σᾶς εὐλογοῦμε, προσευχοῦμεθα διά τήν προκοπήν σας καί διά νά παραμένη ἡ κοινή γενέτειρα βαθιά εἰς τήν καρδιά σας καί εἰς τό κέντρον τῶν ἐνδιαφερόντων σας.

Συγχαίροντες καί πάλιν ἐγκαρδίως τούς συντελεστάς αὐτῆς τῆς χαρμοσύνου ἐκδηλώσεως, σᾶς ἀπευθύνομεν τό «Ὡς εὖ παρέστητε», καί ἀπονέμομεν εἰς ὅλους σας, εἰς τούς ἀπανταχοῦ Ἰμβρίου καί εἰς τούς πολυτίμους φίλους τῆς Ἰμβρου, τᾶς πατρικάς εὐχάς καί τήν Πατριαρχικήν μας εὐλογίαν, ἐπικαλούμενοι ἐφ' ὑμᾶς τό ἄπειρον ἔλεος καί τήν ζωοπάροχον χάριν τοῦ ἐν Τριάδι προσκυνουμένου Θεοῦ”.

Ἐνώπιον μελῶν τῆς ἐνταῦθα σεβασμίας Ἱεραρχίας τοῦ Θρόνου καί τοῦ πολυπληθοῦς φιλομούσου κοινού, ὠμίλησαν ἐπικαίρως ὁ οἰκοδεσπότης ἔξοχ. Πρέσβυς κ. Εὐάγγελος Σέκερης, Γεν. Πρόξενος τῆς Ἑλλάδος ἐν τῇ Πόλει, ὁ ἐντιμολ. κ. Παῦλος Σταματίδης καί ἡ εὐγεν. κ. Παναγιώτα Λαγοσπύρη, Πρόεδρος τοῦ Φιλανθρωπικοῦ καί Μορφωτικοῦ Συλλόγου Ἰμβριῶν Κωνσταντινουπόλεως.

Κατά τήν διάρκειαν τῆς ἐκδηλώσεως ἐγένετο προβολή τῆς ταινίας «Ὁ Πατριάρχης στήν Ἴμβρο», ἐνῶ ἐπηκολούθησεν ἀνάγνωσις ἀποσπασμάτων ἐκ διαφόρων Πατριαρχικῶν ὁμιλιῶν σχετικῶν πρός τήν Ἴμβρον ὑπό μελῶν τοῦ Τμήματος Νεολαίας τῆς Ἱμβριακῆς Ἐνώσεως, τῆς ἐκδηλώσεως ὀλοκληρωθείσης διά καταλλήλου μουσικοῦ προγράμματος, ἐκτελεσθέντος ὑπό τῶν «Κανταδόρων τῆς Ἴμβρου».

ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΑ

• Ἡ Κυριακή τῆς Ὁρθοδοξίας εἰς τό Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων

Τήν Κυριακήν, 12^{ην}/25^{ην} Φεβρουαρίου 2018 Κυριακή τῆς Ὁρθοδοξίας, ἐωρτάσθη ὑπό τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων ἡ νίκη καί ὁ θρίαμβος τῆς Ἐκκλησίας διά τῆς ἀναστηλώσεως τῶν ἀγίων εἰκόνων, κατόπιν τῆς ἀπό τῆς εἰκονομαχίας σκληρᾶς δοκιμασίας αὐτῶν, ἐπί τῶν εὐσεβῶν αὐτοκρατόρων Θεοδώρας τῆς Αὐγούστας καί Μιχαήλ Γ΄ τοῦ υἱοῦ αὐτῆς τό ἔτος 842 μ.Χ.

Ἡ ἐπαναφορά τῶν εἰκόνων εἰς τούς ἱερούς Ναούς ἐορτάζεται ὡς ἐορτή τῆς Ὁρθοδοξίας, διότι αἱ εἰκόνες περιγράφουν καί ἐπιβεβαιώνουν τήν ἐπί γῆς ἔνσαρκον παρουσίαν τοῦ Κυρίου καί Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, εἰκόνας τοῦ ἀοράτου Πατρός Αὐτοῦ.

Ἡ ἐορτή αὕτη ἐωρτάσθη ὑπό τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων ὡς «Παρηρσία», ἥτοι μεγάλη καί πάνδημος ἐορτή, εἰς τόν Πανίερον Ναόν τῆς Ἀναστάσεως, δι' Ἐσπερινοῦ ἀφ' ἑσπέρας καί Θείας Λειτουργίας τήν πρωΐαν ἀνήμερα τῆς ἐορτῆς, προεξάρχοντος τῆς Α.Θ. Μακαριότητος τοῦ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ. Θεοφίλου, συλλειτουργούντων Αὐτῷ τήν πρωΐαν τοῦ Πατριαρχικοῦ Ἐπιτρόπου Σεβ. Μητροπολίτου Καπιτωλιάδος κ. Ἡσυχίου, τῶν Σεβ. Ἀρχιεπισκόπων Γεράσων κ. Θεοφάνους, Θαβωρίου κ. Μεθοδίου, Σεβαστείας κ. Θεοδοσίου, Λύδδης κ. Δημητρίου Γραμματέως τῆς Ἁγίας καί Ἱερᾶς Συνόδου καί τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἐλενουπόλεως κ. Ἰωακείμ, Ἀγιοταφίτων Ἱερομονάχων, ὧν πρῶτος ὁ Γέρων Καμαράσης Ἀρχιμανδρίτης π. Νεκτάριος τοῦ Ἀρχιδιακόνου π. Μάρκου καί τῶν Ἱεροδιακόνων Ἀναστασίου καί Σωφρονίου, ἱερέων ἄλλων ἐκκλησιῶν, ψαλλόντων τοῦ Πρωτοψάλτου τοῦ Πανιέρου Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως Ἀρχιμανδρίτου π. Ἀριστοβούλου καί τοῦ Λαμπαδαρίου κ. Γεωργίου Ἀλβανοῦ, παρουσία τοῦ Γενικοῦ Προξένου τῆς Ἑλλάδος εἰς τό Ἱεροσόλυμα κ. Χρήστου Σοφιανοπούλου καί μετέχοντος εὐλαβοῦς ἐκκλησιάσμα-

τος ἐκ μοναχῶν, μοναζουσῶν ἐντοπίων καί προσκυνητῶν ἐξ Ἑλλάδος, Ρωσσίας καί ἄλλων ὀρθοδόξων χωρῶν.

Μετά τήν Θ. Λειτουργίαν ἠκολούθησε ἡ λιτάνευσις τῶν Ἱερῶν Εἰκόνων τρίς περίξ τοῦ Ἁγίου Κουβουκλίου καί ἀνά τά προσκυνήματα, μεθ' ἧν ἡ ἔναντι τοῦ Ἁγίου Κουβουκλίου ἀνάγνωσις τοῦ Συνοδικοῦ τῆς Ὀρθοδοξίας ἐκ τοῦ Τριωδίου καί ἐν τέλει ἡ ἀνοδος εἰς τό Πατριαρχεῖον, ἔνθα ὁ Μακαριώτατος προσεφώνησε διά τῆς κάτωθι προσφωνήσεως Αὐτοῦ ἑλληνιστί:

«Σαρκός τό ἐκτύπωμα, ἀναστηλοῦντές Σου Κύριε, σχετικῶς ἀσπαζόμεθα, τό μέγα μυστήριον, τῆς Οἰκονομίας τῆς σῆς ἐκδηλοῦντες· οὐ γάρ δοκῆσει, ὡς φασίν, οἱ θεομάχοι παῖδες τοῦ (αἵρεσιάρχου) Μάνεντος. Ἡμῖν ὄφθης φιλόανθρωπε, ἀλλ' ἀληθεία καί φύσει σαρκός δι' αὐτοῦ ἀναγόμενοι πρός σόν πόθον καί ἔρωτα» Ἀναφωνεῖ ὁ μελωδός τῆς Ἐκκλησίας.

Ἐκλαμπρότατε Γενικέ Πρόξενε τῆς Ἑλλάδος κ. Χρῆστε Σοφιανόπουλε, Σεβαστοί Ἅγιοι Πατέρες καί Ἀδελφοί, Εὐλαβεῖς προσκυνηταί,

Ἡμέρα χαρμόσυνος καί εὐφροσύνης ἀνάπλεως πεφανέρωται σήμερον ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Χριστοῦ ἐπί τῇ ἑορτῇ τῆς Ὀρθοδοξίας, δηλονότι τῆς ἑορτῆς τῆς ἀναστηλώσεως τῶν ἁγίων εἰκόνων ἀφ' ἑνός καί τῆς προσκυνήσεως αὐτῶν ἀφ' ἑτέρου.

Ἡ ἀνάμνησις τοῦ γεγονότος τούτου ἀφορᾷ οὐχί μόνον τήν προσκύνησιν τῶν εἰκόνων, ἀλλά εἰς αὐτήν ταύτην τήν ὑγιαίνουσαν πίστιν τῆς Ὀρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας, δηλονότι τήν πίστιν, τήν ὁποίαν παρέδωσαν εἰς ἡμᾶς οἱ προφῆται, οἱ Ἀπόστολοι καί οἱ Ἅγιοι καί Θεοφόροι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, οἵτινες ἐμαρτύρησαν ὑπέρ αὐτῆς τῷ ἰδίῳ αὐτῶν αἵματι. «Ἡμῖν γάρ δόξα, λέγει ὁ ὑμνωδός τῆς Ἐκκλησίας, τοῦ Σαρκωθέντος ἐκ τῶν ἀγνῶν αἱμάτων τῆς ἀειπαρθένου Μαρίας Θεοῦ Λόγου Κυρίου δέ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἡ μορφή εὐσεβῶς προσκυνουμένη, οὐ θεοποιουμένη.

Ὁ Μέγας καί ἔγκριτος Πατήρ τῆς Ἐκκλησίας Βασίλειος λέγει· «Ἡ γάρ τιμή τῆς εἰκόνας ἐπί τό πρωτότυπον διαβαίνει». Μέ ἄλλα λόγια, κατά τήν προσκύνησιν τῶν εἰκόνων, ἡμεῖς ἀποδίδομεν τιμήν εἰς τά εἰκονιζόμενα πρόσωπα καί γεγονότα τῆς ἱερᾶς ἱστορίας, δηλαδή τοῦ μεγάλου καί σωτηριώδους μυστηρίου τῆς θείας Οἰκο-νομίας, ὡς ἐναργέστατα διατυπώνει καί ὁ ὑμνωδός λέγων: «Σαρκός τό ἐκτύπωμα [τοῦ Θεοῦ Λόγου], ἀναστηλοῦντές Σου Κύριε, σχετικῶς ἀσπαζόμεθα». Κατά δέ τόν ἅγιον Θεόδωρον τόν Στουδίτην: «Προσκυνοῦντες τήν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ, προσκυνοῦμεν Αὐτόν τόν Χριστόν σχετικῶς». Καί ὁ Ἅγιος Ταράσιος Πατριάρχης Κων-σταντινουπόλεως λέγει: «Προσκυνητής εἰμί [τῶν εἰκόνων] σχετικῶς ἀλλ' οὐ λατρευ-τικῶς».

Ἡ ἐπί μακρόν χρόνον καταπονήσασα τήν Ἐκκλησίαν αἵρεσις τῆς εἰκονομαχίας, ἀπεσκόπει εἰς τήν ἐπιβολήν τῆς δυσσεβοῦς θρησκείας τῆς τῶν κακοδόξων, δηλαδή τῆς ἐτελοθρησκείας. Ὅ,τι ἀκριβῶς συμβαίνει μέ τήν σύγχρονον ἡμῖν πραγματικότητα, τῶν ὁρατῶν πλέον κοσμοκρατόρων τοῦ αἰῶνος τούτου (Ἐφεσ. 6,12), οἱ ὅποιοι ἐν ὀνόματι τῶν δῆθεν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων ἐπιβάλλουν νομοθετικῶς τάς ἀθεμίτους εἰδωλολατρείας τοῦ παρεληλυθότος χρόνου (Α΄ Πέτρ. 4,3) «κατά τόν Ἀπόστολον Πέτρον. Κατά δέ τόν ψαλμῶδόν: «...καί ἄνθρωπος ἐν τιμῇ ὧν οὐ συνῆκε, παρασυνεβλήθη τοῖς κτήνεσι τοῖς ἀνοήτοις καί ὡμοιώθη αὐτοῖς», (Ψαλμ. 48,13).

Ἡμεῖς ἀγαπητοί μου, «στοιχοῦντες τοῖς ἴχνεσι» (Ρωμ. 4,12) καί τῷ κανόνι» (Γαλ. 6,16) τῶν τήν θείαν γινῶσιν διά τοῦ Ἁγίου Πνεύματος λαβόντων τῶν Πατέρων ἡμῶν, ἕνα Κύριον τόν Θεόν γινώσκομεν, ἐν τρισίν ὑποστάσεσιν δοξαζόμενον, καί Αὐτῷ μόνῳ λατρεύοντες μίαν πίστιν ἐν Βάπτισμα ἔχοντες, Χριστόν ἐνδεδύμεθα. Ἄλλ' ὁμολογοῦντες τήν σωτηρίαν, ἔργῳ καί λόγῳ ταύτην ἀνιστοροῦμεν. Αὐτός, Κύριε, τήν εἰρήνην παράσχου τῷ λαῷ σου καί τῇ Ἐκκλησίᾳ σου ἵνα ἀξιωθῶμεν διελεῖν τό στάδιον τῆς ἀγίας νηστείας καί ἐορτάσαι τήν λαμπροφόρον Σου Ἀνάστασιν, Ἀμήν. Ἔτη πολλά».

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας